



Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 2814/05
29.12.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragiše Slijepčevića, predsednika veća, Nadežde Radević, Slobodana Spasića, Ljiljane Ivković-Jovanović i Zvezdane Lutovac, članova veća, u parnici tužilje AA, koju zastupa AB, advokat, protiv tuženog BB, koga zastupa BV, advokat, radi naknade štete, odlučujući o reviziji tuženog protiv presude Okružnog suda u Šapcu Gž. br. 950/03 od 20.12.2004. godine, u sednici veća održanoj dana 29.12.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

Revizija tuženog BB izjavljena protiv presude Okružnog suda u Šapcu Gž. br. 950/03 od 20.12.2004. godine ODBIJA SE, kao neosnovana.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Šapcu Gž. br. 950/03 od 20.12.2004. godine odbijena je kao neosnovana, žalba tuženog i potvrđena presuda Opštinskog suda u Bogatiću P. br. 677/01 od 12.2.2003. godine kojom je u stavu prvom, drugom i petom izreke tuženi obavezan da tužilji na ime naknade materijalne štete plati iznos od 58.812,35 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 13.7.2002. godine, pa do isplate, na ime naknade nematerijalne štete iznos od 212.500,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 12.2.2003. godine pa do isplate i na ime troškova parničnog postupka iznos od 106.350,50 dinara.

Protiv navedene drugostepene presude tuženi je izjavio blagovremenu i dozvoljenu reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu na osnovu ovlašćenja iz čl. 386. ZPP i ustanovio da revizija nije osnovana.

U sprovedenom postupku nema bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tač. 11. ZPP, na koje Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

Takođe ne postoji ni bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tač. 14. ZPP, na koju se ukazuje u reviziji, pošto je pobijana presuda jasna i sadrži dovoljne, pravilne i neprotivurečne razloge o svim odlučnim činjenicama.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, dana 19.1.2000. godine došlo je do saobraćajnog udesa koji je skrivio tuženi, na taj način što je, upravljajući svojim putničkim vozilom ka centru VV, propustio da se sa vozilom kreće desnom stranom kolovoza u smeru kretanja, već je sa vozilom prešao na svoju levu kolovoznu traku, gde je prednjim delom vozila udario u pešaka, pokojnog PP, sina tužilje starog 15 godina, koji se kretao levom kolovoznom trakom u istom smeru, koji je usled tog udara zadobio smrtonosne povrede od kojih je na licu mesta izdahnuo. Tuženi je upravljao vozilom u alkoholisanom stanju brzinom od oko 80 km/s, a u momentu skretanja sa svoje desne na levu kolovoznu traku i udara u pokojnog PP, nije ga ni primetio, iako je vidljivost bila dobra, pa je mogao da blagovremeno preduzetim kočenjem zaustavi vozilo pre dolaska do pešaka. Međutim, tuženi nije preduzeo radnju kočenja sve do trenutka sudara.

Kod takvog činjeničnog stanja, pravilno je zaključeno da je neposredan uzrok štetnog događaja nepropisno ponašanje tuženog u saobraćaju. Takođe je utvrđeno da postoji i doprinos pokojnog PP, jer se on kritičnom prilikom kretao kolovozom sa nedovoljnom pažnjom u odnosu na nailazak drugih učesnika u saobraćaju, iako je imao realnu mogućnost uočavanja nailazećeg vozila, pa je njegov doprinos procenjen sa 15%. U takvoj situaciji, tuženi je u obavezi da tužilji naknadi nastalu materijalnu i nematerijalnu štetu, kako su to pravilno našli nižestepeni sudovi, što je u skladu sa odredbama čl. 154., 155., 158., 185., 193., 200., 201. i 277. Zakona o obligacionim odnosima. Visina nematerijalne štete, koja se ogleda u pretrpljenim duševnim bolovima zbog smrti sina, pravilno je odmerena i u skladu je sa odredbama čl. 200. st. 2. i 201. ZOO, u vezi čl. 223. ZPP, dok je visina materijalne štete, na čiju naknadu tužilja ima pravo po odredbama čl. 193. ZOO i koja se ogleda u troškovima sahrane pokojnog PP i davanja podušja za 40 dana i jednu godinu, utvrđena u okviru uobičajenih troškova i sa cenama na dan veštačenja, a sve to umanjeno za 15%, na ime doprinosa pokojnog PP nastanku štete. Pri tom je tužilji priznata samo ½ ovih troškova, jer je drugu polovinu snosio otac pok. PP, koji nije stavio zahtev za naknadu štete.

U reviziji se neosnovano ističe da je materijalno pravo pogrešno primenjeno zbog nezakonite primene odredaba čl. 12. st. 1. i 2. ZPP, i neprimene čl. 213. st. 2., u vezi čl. 12. st. 3. ZPP. Naime, tuženi je mišljenja da je postupak za naknadu štete morao biti prekinut do okončanja krivičnog postupka koji se vodi protiv niega. Ovakvo mišljenje

tuženog nije prihvatljivo. Naprotiv, pravilno je suprotno stanovište nižestepenih sudova da je odluka parničnog suda o naknadi štete nezavisna od odluke krivičnog suda o postojanju krivičnog dela i krivične odgovornosti štetnika, pošto je građansko-pravna odgovornost šira od krivične odgovornosti i parnični sud ovlašćen da utvrđuje pod kojim uslovima se dogodio štetni događaj i čijom krivicom, nezavisno od toga da li se protiv štetnika vodi krivični postupak.

Odredbama čl. 213. st. 2. ZPP predviđeno je da sud može (što znači da ne mora) odrediti prekid postupka ako odluka o tužbenom zahtevu zavisi od toga da li je učinjeno krivično delo za koje se goni po službenoj dužnosti, ko je učinilac i da li je on odgovoran... Takođe, prema čl. 12. st. 3. ZPP, u parničnom postupku sud je u pogledu postojanja krivičnog dela i krivične odgovornosti učinioca vezan za pravnosnažnu presudu krivičnog suda kojom se optuženi oglašava krivim. Međutim, to ne znači da ako takva presuda nije doneta, parnični sud ne može sam da utvrđuje ko je štetnik i u kojoj meri je on odgovoran za nastalu štetu, kao i da odlučuje o obavezi štetnika da naknadi štetu, ukoliko za to ima dovoljno elemenata i ako oceni da odluka o tužbenom zahtevu ne zavisi od toga da li je učinjeno određeno krivično delo.

Ostalim revizijskim navodima osporava se utvrđeno činjenično stanje, što je protivno odredbama čl. 385. st. 3. ZPP, kojim je predviđeno da se revizija ne može izjaviti zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pa te navode ovaj sud nije mogao imati u vidu prilikom odlučivanja.

Na osnovu čl. 393. ZPP, Vrhovni sud je odlučio, kao u izreci.

Primenjene su odredbe ranije važećeg Zakona o parničnom postupku ("Službeni list SFRJ", br. 4/77...), na osnovu čl. 491. st. 4. ZPP ("Službeni glasnik RS", br. 125/04).

Predsednik veća – sudija,

Dragiša Slijepčević, s.r.

Za tačnost otpravka

JK